ALEXANDRU COSMESCU

Institutul de Filologie
(Chişinău)

ANALIZA SEMANTICĂ A DISCURSULUI

Abstract

The present article illustrates thematic analysis, one of the basic approaches in discourse analysis. After clarifying the concept of 'theme' and the analysis methodology, the author applies it to the study of global and local coherence in a poetry corpus.

Considerații preliminare. Unul dintre cele mai adecvate puncte de pornire ale analizei discursului este ceea ce ar putea fi numit analiză semantică de discurs sau analiză tematică exploratoare. La acest nivel, se urmăreşte coerența textuală, pornindu-se de la ideea că orice text are una sau câteva teme dominante, între care se stabilesc anumite relații, fenomen numit de R. de Beaugrande *conectivitate conceptuală*. [1]. În articolul de față, voi urmări coerența textuală, aşa cum este ea manifestată în antologia de poezie *literatura potențială 01*, publicată în 2005 în urma atelierului de creative writing organizat la Mănăstirea Râşca[1].

Conceptul de temă. Întâi de toate, voi încerca să clarific instrumentarul conceptual şi metodologic cu care am lucrat la analiza corpusului de texte. Ipoteza mea de pornire a fost că, în cazul discursului poetic contemporan, ilustrat în corpusul selectat, coerența se manifestă printr-o serie de *teme* recurente în majoritatea textelor. Astfel, am urmărit nu doar coerența la nivelul unui text izolat, ci la nivelul întregii antologii, pentru a categoriza ulterior temele descoperite.

Pentru o asemenea analiză, trebuia clarificat în primul rând conceptul de *temă*. Drept formulare preliminară a acestui concept mi-a servit varianta propusă de semantica textuală franceză. Eveline Martin în contextul a ceea ce ea numeşte analiză tematică a datului textual, oferă următoarea definiție conceptului de temă: „grosier vorbind, tema unui text este acel ceva cu referință la care a fost compus textul" [2, p. 14]. Pe parcurs, formulează în mod ştiințific această definiție intuitivă, afirmând că analiza tematică

[1] Urmanov, Adi (coord.), 2005. *literatura potențială 01*. Bucureşti: vinea. Poetul Adi Urmanov este absolvent al programului de master în Creative Writing al Universității Warwick (Marea Britanie) şi a organizat, în 2005, 2006 şi 2007 ateliere de creative writing (tehnici de compunere poetică) cu durata de 10 zile la Mănăstirea Râşca, unde este călugăr. Pentru fiecare atelier au fost selectați câte 10 tineri poeți nedebutați în volum, care au trecut prin cursuri de tehnici de compunere poetică realizate după modelul occidental. După atelierele din 2006 şi 2007, a fost publicată câte o antologie de texte ale participanților, cu un cuvânt de însoțire de Adi Urmanov, şi volume individuale ale câştigătorilor programului.

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)

presupune determinarea unui denominator comun al mai multor concepte prezente în text, adică a unui sem. În acest sens, autoarea [2, p. 13] porneşte de la ideea de temă aşa cum este ea conceptualizată la nivelul lingvisticii frazei, unde se stabileşte diferenţa între *temă* (lucrul la care ne referim) şi remă (ceea ce spunem despre el). Apoi, în prima parte a articolului ei, stabileşte un câmp para-sinomimic care poate ajuta la o conceptualizare mai bună a *temei*, aşa cum apare ea deja nu la nivel de frază, ci de discurs/ text. Primul termen pe care îl analizează autoarea sub acest aspect este cel de *concept*, care defineşte entităţile descriptibile logic în plan intensional. Ulterior, autoarea stabileşte un raport între temă şi *motiv* – termenul din teoria literară ce denumeşte un element narativ sau tematic ireductibil. Semul dominant în toate aceste expresii este, conform autoarei, cel de *sursă sau punct de origine al gândirii*. În acest caz, putem face destul de uşor o listă de teme tratate în diferite moduri – ceea ce ar fi mai complicat e să stabilim care e legătura dintre aceste teme, sau care ar fi gradul de abstractizare suficient pentru a determina tema unei secvenţe textuale sau a unui text, însă fără a-i pierde specificul (dacă ne-am abstractiza prea tare, am putea ajunge, de exemplu, la ideea că tema oricărui text liric – indiferent de conţinut – este, de exemplu, „relaţia dintre eu şi lume", iar un asemenea nivel de analiză nu ne-ar putea ajuta cu nimic).

La obiecţia referitor la gradul de generalitate, autoarea răspunde că ar putea exista teme cu grad diferit de generalitate – arhi-teme, hiper-teme şi, printre ele, sub-teme generice şi specifice [2, p. 17] şi că studiul semantic al textelor depinde de obiectivul vizat (idem, p. 18). Astfel, afirmă autoarea, în cazul în care vrem să stabilim o relaţie dintre teme, tema excentricităţii ar putea fi pusă în relaţie atât cu cea a nebuniei, cât şi cu cea a originalităţii, în funcţie de obiectivul cercetării efectuate [idem, p. 17]. În acest sens, practica unei analize tematice ar consta, întâi de toate, în evidenţierea anumitor aspecte lexicale ale unei teme, apoi în construirea unei reţele asociative din mai multe teme puse în relaţie, care ne pot ajuta să evidenţiem „locul temei în economia semantică a textului" [2, Martin, 1995, p. 22].

Generalizând, o practică de acest tip ar funcţiona mai mult la nivel intuitiv, pentru că o asemenea concepere a temei acceptă diferite interpretări ale secvenţei textuale analizate (de exemplu, aceeaşi secvenţă textuală poate să se refere la acţiunea de a te trezi, la oboseală, la enervare etc.) şi totul depinde de subiectivitatea interpretului şi de obiectivele cercetării lui. Astfel, „locul" temei nu este în text, ci în competenţa textuală a lectorului-semantician – care poate inventa pe cont propriu teme pe care să le „descopere" ulterior în text. În principiu, autoarea identifică suficient de clar scopul unei analize tematice – evidenţierea reţelei asociative de teme – dar nu şi modalitatea practică de a o realiza, şi, în cazul în care tema e definită cu ajutorul conceptului de referinţă, definiţia respectivă devine problematică şi solicită clarificarea sensului în care e utilizat termenul în cauză.

O altă abordare, care rezolvă parţial aceste probleme, este cea a lui Teun van Dijk. Autorul porneşte de la noţiunea de interpretare a discursului, pe care o defineşte ca „atribuirea de sens(uri) expresiilor discursului" [3, p. 104]. van Dijk distinge interpretările lingvistice, intensionale (prin care unei expresii i se atribuie un sens) de cele extensionale, specifice logicii şi filosofiei limbajului, prin care expresiei i se atribuie un referent/ denotat. Conform lui, a oferi o interpretare extensională înseamnă a specifica despre ce e un anumit discurs – indivizii, proprietăţile sau stările de lucruri care îi constituie referenţii într-un model formal al unei lumi posibile.

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)

Astfel, în termenii lui van Dijk, discursul/ textul interpretat este un „model formal al unei lumi posibile" şi, în cazul în care este conceptualizat în acest mod, expresiile pot avea un referent, pentru că nu este neapărat vorba de lumea aşa cum o percepem cu toţii, ci de o lume posibilă, în cazul căreia ar putea funcţiona o semantică vericondiţională. Oricum, dacă pentru Frege referentul unei expresii este valoarea ei de adevăr, van Dijk pare a susţine teoria referinţei propusă de Russell sau Wittgenstein, pentru care referentul unei expresii e o stare de lucruri.

Demersul lui van Dijk este orientat spre formularea unei teorii care să poată sta la baza unei metode de analiză de discurs – analiza semantică de discurs – aplicabile la diferite tipuri de discurs. În acest sens, pentru formularea preliminară a unei practici de analiză a coerenţei la nivel de discurs, van Dijk [idem, p. 105] propune următoarele:

Presupunem […] (1) că expresiile dintr-un discurs pot fi analizate ca succesiuni de propoziţii şi (2) că unităţile de sens atribuite propoziţiilor sunt judecăţi, care constau dintr-un predicat şi un număr de argumente care ar putea avea diferite roluri (cazuale). Astfel, un prim aspect al analizei semantice de discurs e investigarea modului în care succesiunile de propoziţii dintr-un discurs sunt legate cu succesiuni de judecăţi ce stau la baza lor şi cum sensul acestor succesiuni este o funcţie a sensului propoziţiilor sau judecăţilor constituente.

Acest nivel de analiză presupune urmărirea a ceea ce van Dijk numeşte *coerenţă locală*. La acest nivel, se urmăresc structurile temă-remă, datum-novum, temă-comentariu, co-referinţa, anafora, pronumele posesive etc., care apar în fraze diferite. Pentru van Dijk, discursul e perceput atât ca serie de acte de vorbire, cât şi ca act de vorbire global, şi poate fi analizat, la acest nivel trans-frastic, cu ajutorul unei metode ce presupune combinarea teoriei actelor de vorbire, pragmaticii lui Grice, lingvisticii funcţional-sistemice etc[1]. În acelaşi timp, discursul nu poate fi redus doar la o succesiune de fraze şi la sensul acestora, luat în parte. Înţelegerea discursului, pentru van Dijk, nu se poate reduce la înţelegerea sensului fiecărei expresii, deşi sensul discursului este o funcţie a sensului fiecărei expresii pe care o conţine. Astfel, van Dijk propune şi noţiunea de *coerenţă globală* – la nivelul unei secvenţe discursive mai ample sau al unui text întreg. Noţiunile precum *temă* sau *subiect* sunt reconstituite ca macrostructuri semantice care formează coerenţa globală a discursului, explicând ce este relevant şi important în informaţia semantică din discurs. Putem vorbi, în acest sens, despre *tema* unui paragraf, a unei secţiuni sau

[1] O altă teorie care poate sta la baza analizei coerenţei locale e cea propusă de Martin Heidegger, conform căruia una dintre funcţiile de bază ale limbajului este „explicitarea a ceva drept ceva". Unul dintre aceşti termeni ai relaţiei de explicitare poate fi interpretat ca „explicitat", iar celălalt – ca „explicitant", „explicitatul" fiind analog temei în relaţia temă-remă. Avantajul aplicării lui Heidegger la analiza coerenţei locale ar fi faptul că, în acest caz, de exemplu, o descriere a agorafobiei ca „de fiecare dată când ies în oraş îmi e frică" ar putea fi descompusă atât în descriere a unei situaţii a „ieşirii în oraş", care apoi este explicitată drept „ceva care îmi provoacă frică", cât şi în explicitarea „fricii" drept „senzaţie care apare atunci când ies în oraş". Astfel, tema poate fi atât „ieşirea în oraş", cât şi „frica", în dependenţă de contextul în care apare această expresie.

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)

a unui text, atunci când conectăm secvenţele textuale la un nivel mai abstract şi general – reducându-le la ceea ce van Dijk numeşte *macropropoziţii* sau la titluri pentru o secvenţă textuală. Conform lui, textele pot fi rezumate doar datorită acestei capacităţi de a fi reduse la macrostructuri. Concepţia lui van Dijk poate servi la determinarea mai exactă a temei unui text sau a unei secvenţe textuale şi poate fi pusă la baza unei practici de analiză semantică de discurs, după cum o demonstrează pe baza a 4 exemple, inclusiv un text poetic.

Un alt demers teoretic util în acest sens e cel al lui Wallace Chafe [4]. Analizând conceptul de flux al discursului, Chafe afirmă că discursul e o combinaţie a două fluxuri: un flux de sunete şi un flux de gânduri. Menţionând „forţele" care dau o direcţie fluxului de gânduri, Chafe [4, p. 674] atrage o atenţie deosebită asupra temei, pe care o defineşte ca agregat coerent de gânduri introdus de un participant la conversaţie, dezvoltat fie de acel participant, fie de altul, fie de câţiva participanţi împreună, apoi încheiat în mod explicit sau lăsat să se estompeze.

Interpretată în acest mod, tema discursului poate fi diferenţiată mai uşor de tema unei fraze, facilitând astfel urmărirea coerenţei globale şi, desigur, a schimbului de teme în cadrul unei conversaţii sau al unui text fragmentat. Tema este percepută aici mai mult ca secvenţă de discurs în care se vorbeşte despre acelaşi lucru.

Un alt concept util lansat de Chafe este cel de *supratemă* – supratema fiind acea temă cu un grad sporit de generalitate care organizează câteva teme în cadrul unui discurs, funcţionând ca umbrelă pentru ele. Introducerea unei teme în discurs se poate produce fie în cadrul supratemei deja propuse, fie este dublată de introducerea unei suprateme noi. Chafe evidenţiază şi mecanismele prin care este constituită tema unei secvenţe discursive şi modul în care tema se integrează unei suprateme. Practica analizei de discurs în varianta lui Chafe presupune urmărirea modului în care se succed şi se constituie reciproc temele şi supratemele în cadrul unui discurs.

Astfel, cele trei abordări pe care le-am analizat permit formularea unui scop clar pentru o analiză tematică/ semantică – evidenţierea reţelelor asociative stabilite între teme în cadrul unui discurs – şi, în acelaşi timp, van Dijk şi Chafe oferă o serie de instrumente utile pentru realizarea practică a acestei analize.

Coerenţa globală. Discursul poetic contemporan îşi propune în mod programatic să fie unul inovativ, atât la nivelul sintaxei şi tehnicii poetice, cât şi la cel al semanticii textelor care îl constituie. Or, deseori, anume tematica unui discurs este cea care îl individualizează în raport cu altele. Odată clarificată noţiunea de temă, putem trece la analiza la acest nivel a discursului poetic, aşa cum este ilustrat de corpusul pe care l-am ales.

Prima etapă a analizei realizate a fost o analiză exploratorie a întregului corpus, pentru a identifica *supratemele* prezente în el şi o serie de teme incluse în aceste suprateme. Ulterior, am analizat în detaliu textele izolate, pentru a vedea în ce mod sunt prezentate în ele supratemele şi cum li se integrează temele. Uneori, temele şi supratemele pe care le-am identificat nu au putut fi clar delimitate una de cealaltă, formând o reţea semantică complexă, cu elemente interdependente. Voi încerca totuşi să le categorizez, oarecum sistematic, şi să ofer exemple din texte în care am remarcat supratemele respective:

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)

I. ***corp***

1. corpul propriu

a) senzații corporale

(*aerul se lipeşte de plămânii mei/ urechile pocnesc şi/ capul se umple de fulgi* – Claudiu Banu; *cât împing*, *doamne*, *trupul acesta*, *şi/ îi simt gulerul tăindu-mi limba* – Dorin Mureşan)

b) atitudine față de corp

(*există o binefacere a privirii,/ a corpului înstrăinat* – Valentina Chiriță; *spre deosebire de alte femei/ yo am burtă// e un avantaj să ai burtă/ numai că nu l-am găsit încă* – Diana Geacăr; *Am unghiile lungi şi eu zic frumoase* – Dragoş Rossman)

c) poziții corporale

(*cu pulpele strânse/ întorc invers ceaşca de cafea/ dâre de rimel se-adună la gură* – Diana Geacăr; *stau cu picioarele urcate pe o bancă/ genunchii pliați şi brațele în jurul lor* – Livia Roşca)

2. corpul celuilalt

a) senzații corporale ale celuilalt

(*vei continua să respiri aşa cum/ nimeni nu te-a învățat* – Valentina Chiriță; *întregul lui corp/ moşeşte o zvâcnire* – Ana Alexandra Fărcaş)

b) atitudine față de corpul celuilalt

(*aş vrea să mă aşez lângă un trup/ tânăr de femeie lângă un trup total/ necunoscut şi să-l privesc/ doar atât/ doar atât/ altceva ar fi de prisos* - Irina Roxana Georgescu; *vreau un băiat/ fără respirări/ vreau un bărbat/ cu naşteri/ din care vin şi eu* – Andra Rotaru)

II. ***sentimente şi procese mentale proprii***

1. gânduri

(*mă gândesc la copilul din vis* – Diana Geacăr; *mă gândesc la tine când/ ploaia asta măruntă şi rece/ îmi lipeşte părul de cap* – Livia Roşca)

2. amintiri

(*îmi aduc aminte perfect/ purta o eşarfă făcută dintr-un/ rest rămas de la rochia mea albastră* – Livia Roşca; *la vârsta de 5 ani când mă îmbrăcam/ cu urâta rochie de mireasă a mamei* – Valentina Chiriță)

3. sentimente

(*cel mai bine mă simt noaptea când unii dorm/ şi ceilalți fac dragoste* – Claudiu Banu; *lacrimile pe care le-am scurs ne-au costat câte ceva/ adică noi le-am spus tristețea noi* – Alex Nichifor)

4. dorințe

(*tânjesc să mă ridice cineva apucându-mă de ceafă/ ca pe un pui de pisică/ dus între colți într-un loc/ ferit* – Livia Roşca; *Vreau să închid ochii şi în fața mea să apară o floare* – Dragoş Rossman)

5. vise

(*am visat o imagine crestată/ din două retine* – Andra Rotaru; *am visat un poem/ de două strofe/ trei versuri pe strofă* – Alex Nichifor)

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)

III. ***celălalt***

1. experienţe comune

(*vom aştepta amândoi să răsară*/ *stele una câte una*/ *şi-o să ne crească burţi*/ *pe tot corpul care se înghit unele pe altele* – Irina Roxana Georgescu; *eu şi victor suntem pasagerii*/ *aceloraşi circumstanţe nefavorabile* – Claudiu Banu)

2. acţiuni ale celuilalt

(*te scoli tu înaintea mea*/ *să-mi prăjeşti ouă*/ *să-mi cureţi cartofi şi*/ *ce mai vrei tu* – Diana Geacăr; *prima ei reacţie a fost să caute o faţă de pernă*/ *să îmbrace*/ *bonsaiul* – Alex Nichifor)

3. relaţie cu celălalt/ comunicare

(*„mai e ceva acolo dar nu ştiu ce*”/ *email de la anda* – Diana Geacăr; *ascultă aici*/ *îmi zici în fiecare zi*/ *iar eu ascult cu ochii umezi docili* – Livia Roşca)

4. sentimente ale celuilalt

(*încremeneşti*. *nu mai ai nimic de spus*/ *te simţi secătuit* – Irina Roxana Georgescu; *Victor se ia în serios* – Claudiu Banu)

IV. ***evenimente***

1. acţiuni cotidiene

(*deschid ochii rânjind mi-aprind o ţigară* – Claudiu Banu; *mă demachiez cu şerveţelele tale*/ *ude* – Diana Geacăr)

2. situaţii stranii/ neaşteptate

(*o fată şi doi băieţi*/ *toţi trei îmbrăcaţi*/ *fotografiau casele şi blocurile din jurul*/ *blocului meu*/ *mi-am scos dintr-un sertar*/ *camera digitală*/ *am deschis-o*/ *şi am început să-i fotografiez pe cei trei* – Alex Nichifor)

V. ***spaţii***

1. decor urban

(*mă trezesc în intersecţii*,/ *admirând relansarea tramvaiului 4*,/ *cu moloz în ochi* – Valentina Chiriţă; *în Vamă lucrurile sunt calme şi farmaciile închise* – Dragoş Rossman)

2. spaţii închise

(*în camera alăturată duşul zgârie pereţii* – Claudiu Banu; *ce binecuvântare că există geamuri de termopan* – Valentina Chiriţă)

VI. ***obiecte***

1. obiecte comune

(*îmi bag faţa în pernă* – Claudiu Banu; *cearşaful are pete de floarea soarelui* – Andra Rotaru)

2. obiecte imaginare

(*calc pe cioburi de lumină* – Dorin Mureşan; *un ou de cârtiţă sub patul meu* – Andra Rotaru)

VII. ***sine***

(*yo nu ştiu să povestesc frumos* – Diana Geacăr; *restul se roagă iar eu sunt dumnezeu* – Hose Pablo).

Aceste suprateme, prezente în textele majorităţii autorilor antologaţi, sunt cele care îi asigură corpusului analizat coerenţa globală. Supratemele recurente fac ca discursul poetic contemporan să fie unul relativ omogen – textele majorităţii autorilor antologaţi

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)

pot fi organizate în funcție de aceste suprateme comune, fără o structură prea rigidă [4, Chafe, 2001, p. 674].

Coerența locală. Analiza tematică/ semantică de discurs poate fi aplicată nu doar pentru evidențierea unei rețele de teme specifice unui corpus întreg, dar şi pentru examinarea atentă a unui text concret. Voi exemplifica pe baza unui text de Andra Rotaru:

cearşaful are pete de floarea soarelui
le întorc cu degetul şi
urmăresc desene
mai puțin geometrice decât
forma corpului meu
aşezat pe canturile
de sub
forma trupului
de sub
cei ce strivesc culorile
ca şi cum degetul poate desena
natură moartă
(Andra Rotaru)

Primul nivel la care putem realiza o analiză semantică a acestui text e identificarea câtorva rețele asociative. În primul rând, putem stabili legături între „pete", „desene", „geometrice", „forma", „culori", „[a] desena", „natură moartă" – o rețea asociativă cu semul comun al *desenului*. Apoi, o altă rețea asociativă ar fi cea formată de „degetul", „forma corpului", „forma trupului" – semul dominant fiind *corpul*. O altă rețea asociativă e cea formată de cuvinte precum „cearşaful", „floarea-soarelui", „canturile" – care au în comun calitatea de a fi obiecte. Astfel, textul conține trei rețele asociative – rețeaua *obiectelor*, cea a *corpului* şi cea a *desenului*. Textul pare a se referi la relația care se stabileşte între corp şi obiectele pe care îl înconjoară, la modul în care manipulăm aceste obiecte cu ajutorul corpului – în cazul textului prezentat aici, acțiunea e urmărirea conturului obiectelor sau unor părți din obiecte, cum ar face-o un pictor. Rețeaua asociativă a *desenului* face, în acest sens, legătura între *corp* şi *obiecte*, pentru că se *desenează* – cu *degetul* – *forma obiectelor*. Ceea ce au în comun obiectele şi corpul e *forma*.

Se presupune că, în general, obiectele nevii au o formă mai geometrică decât corpurile ființelor (*cei ce strivesc culorile* aşezându-se pe pat/ cearşaf), însă, în textul Andrei Rotaru, presupoziția e răsturnată de sintagma *desene*/ *mai puțin geometrice decât*/ *forma corpului meu* – pare că, odată stabilită relația cu obiectele, corpul prezent în text ar prelua o parte din calitățile acestora (forma geometrică a ornamentelor de pe cearşaf, de exemplu).

Astfel, în cadrul textului analizat, sunt prezentate trei rețele asociative la nivel conceptual, care se întrepătrund şi fac schimb de trăsături.

În principiu, dacă am încerca să extragem o macrostructură narativă a textului, ea ar putea lua forma „cineva stă aşezat pe cearşaful de pe pat şi conturează cu degetul

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)

ornamentele" – situație descompusă într-o serie de elemente constitutive, între care se stabilesc relații semantice.

Concluzii. Instrumentarul analizei tematice/ semantice de discurs mi-a fost util la identificarea unei serii de suprateme prezente în antologia de poezie pe care am selectat-o drept corpus. Această serie de suprateme formează scheletul unei coerențe discursive globale. În afară de aceasta, analiza tematică/ semantică de discurs mai poate fi aplicată şi pentru evidențierea structurilor coerenței locale – a rețelelor asociative care se stabilesc în interiorul unui text luat în parte. Astfel, o asemenea analiză favorizează studiul semantic al discursului poetic contemporan şi, implicit, poate fi utilizată la analiza mai multor tipuri de discurs.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Robert de Beaugrande, 1980. *Text*, *Discourse*, *and Process*. Towards a Multidisciplinary Science of Texts. Consultat pe http://beaugrande.com/TDPO pening. htm.

2. Éveline Martin, 1995. *Thème d'étude*, *étude de thème*. În: Rastier, François (coord.). *L'nalyse thématique des données textuelles*: *l'exemple des sentiments*. – Paris, Didier, 1995. (Collection Études de sémantique lexicale).

3. Teun van Dijk, 1985. *Semantic Discourse Analysis*. În: *Handbook of Discourse Analysis*, vol. 2. – London, Academic Press. Consultat pe www.discourses.org

4. Wallace Chafe, 2001. *The Analysis of Discourse Flow*, În: Schiffrin, Deborah, Deborah Tannen şi Heidi E. Hamilton (coord.), *The Handbook of Discourse Analysis*. – Oxford, Blackwell.

BDD-A6931 © 2010 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:55:02 UTC)